

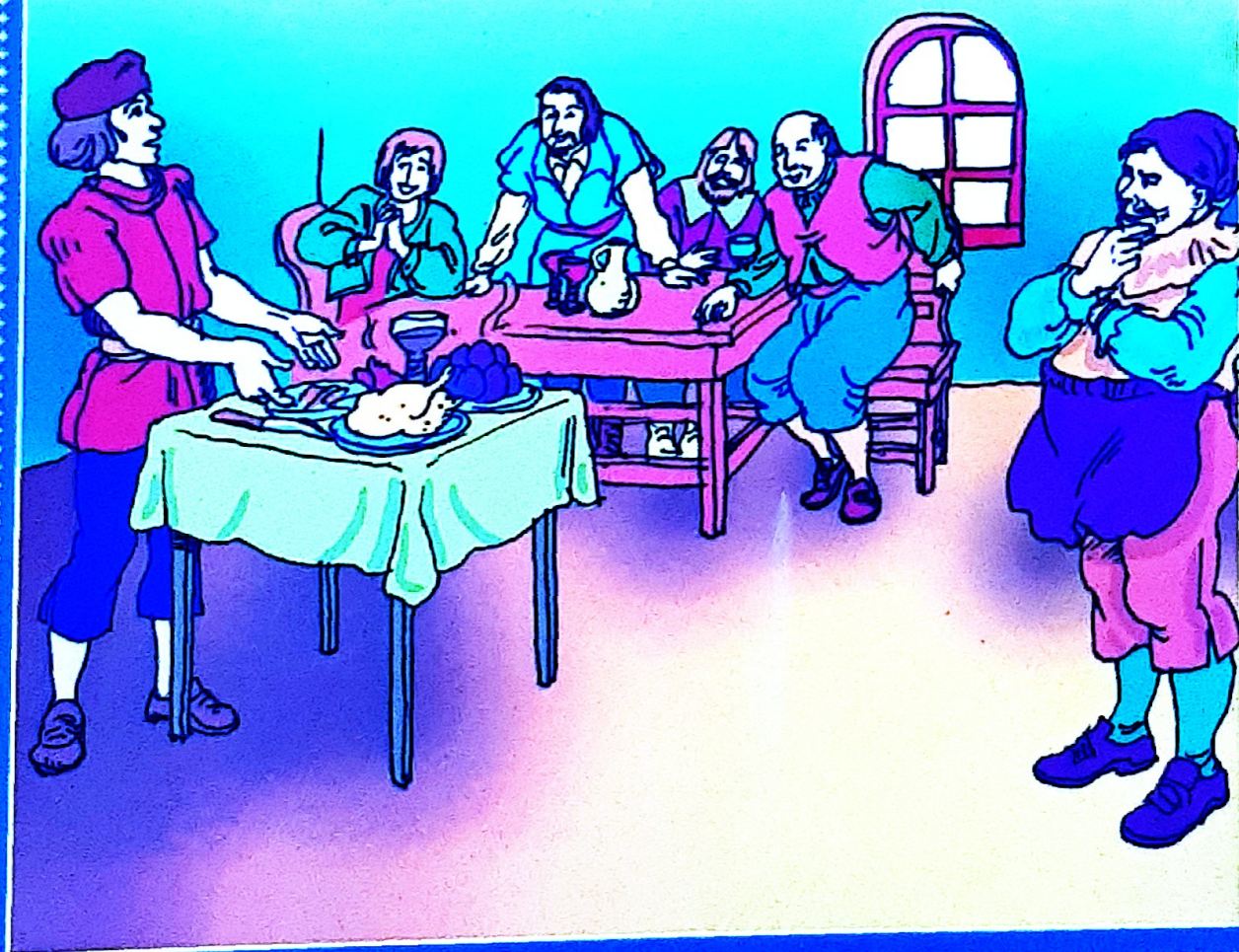
STN-02766

Bản ơi, trái khăn ra, sắp ...

TRANH TRUYỆN CỔ TÍCH NỔI TIẾNG THẾ GIỚI

Biên soạn - vẽ tranh
Hoàng Khắc Huyền

BẢN ƠI, TRÁI KHĂN RA, SẮP THỨC ĂN ĐI

NHÀ XUẤT BẢN MỸ THUẬT

VD18
B105 02

BÀN ƠI, TRÁI KHẺ RA, SẮP THỨC ĂN ĐI

Biên soạn - vẽ tranh
HOÀNG KHẮC HUYỀN

1. Đã lâu lắm rồi, một bác thợ may có ba người con trai và có một con dê cái. Nhưng vì cả nhà ăn sữa dê nên ngày ngày phải dắt dê ra đồng ăn cỏ. Ba người con trai cắt lượt nhau đi chăn dê.

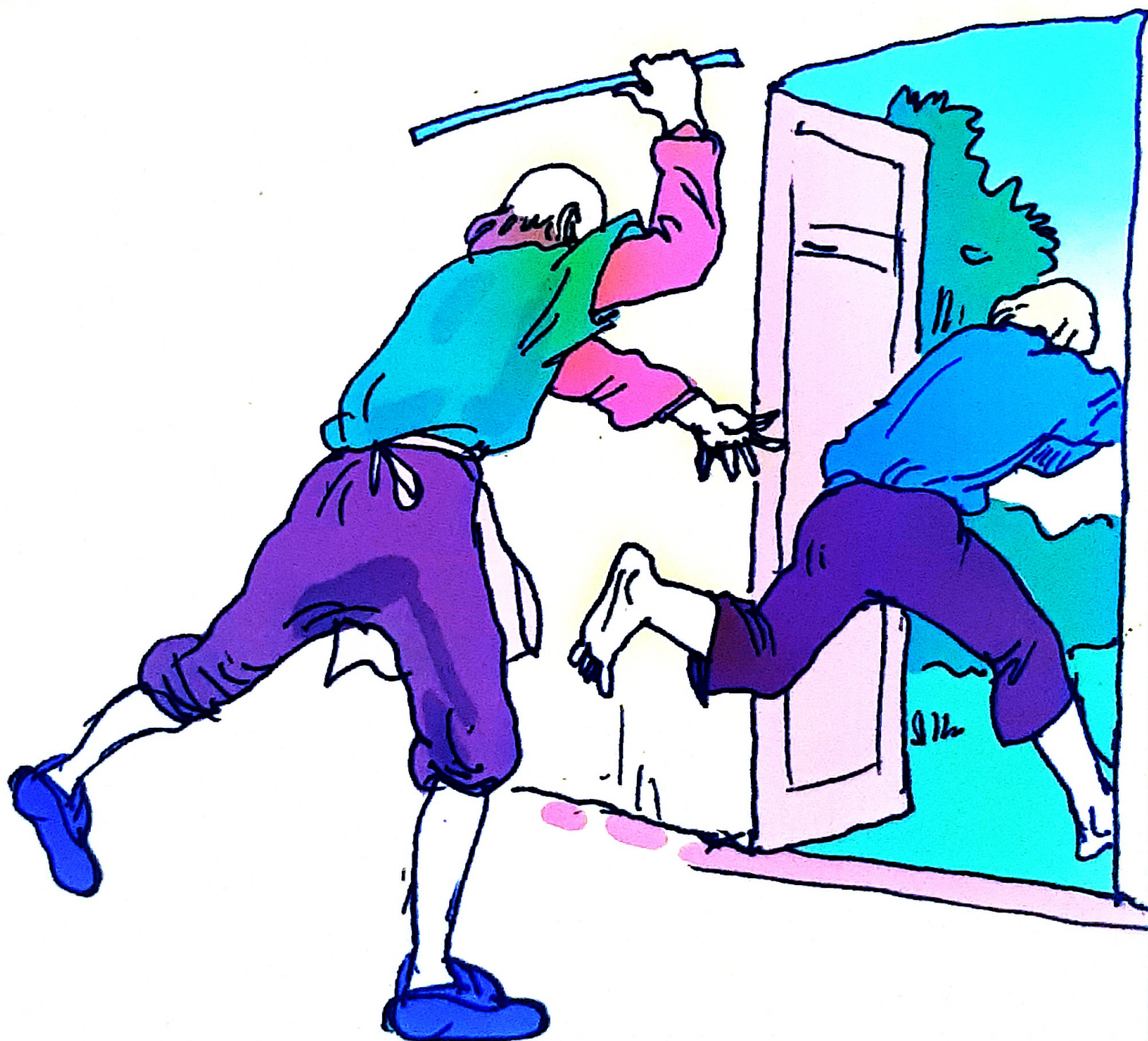
NHÀ XUẤT BẢN MỸ THUẬT

TRƯỜNG LÊ HỒNG
LÊ HỒNG
LÊ HỒNG
2766/2021

2. Một hôm, người con cả dắt dê đến bãi tha ma ở cạnh nhà thờ, nơi đấy có cỏ non để dê ăn cỏ. Chiều tối anh hỏi dê: “Dê ơi, dê ăn no chưa?” Dê đáp: “Tôi ăn no căng, chẳng buồn ăn nữa. Be be...”. Chàng trai nói: “Thế thì về chuồng! Rồi anh dắt dê về”. Bác thợ may hỏi: “Dê ăn no chưa?”. Người con trai đáp: “Trời! Dê ăn no căng”. Người cha muốn xem con nói có thực không nên xuống chuồng hỏi: “Dê ơi, dê ăn no chưa?”. Dê đáp: “Ăn gì mà no, nhảy qua mả nọ, mả kia, cỏ thì không có, lá cành cũng không. Be be...” Bác chạy lên nhà, mắng người con cả: “Chà, mày là quân nói dối! Mày để dê đói mà dám nói nó đã no căng.” Bác lấy thước đuổi đánh người con cả.

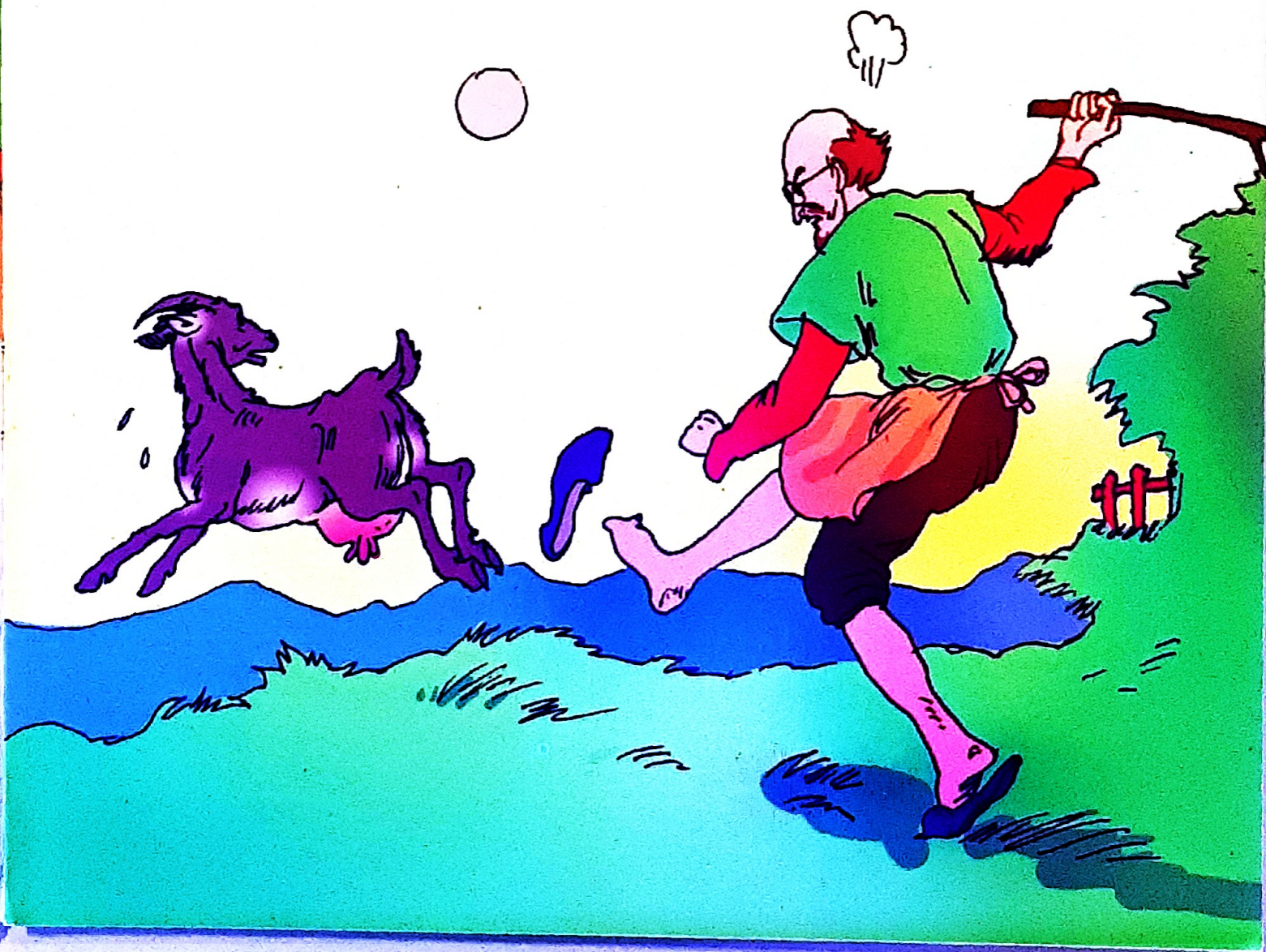
3. Hôm sau, đến lượt người con thứ hai đi chăn dê. Anh tìm ở vườn nhà chỗ có cỏ non nhất, để dê ăn ở đó. Chiều đến, anh hỏi: "Dê ơi, dê ăn no chưa?". Dê đáp: "Tôi ăn no căng, chẳng buồn ăn nữa, Be be..." Chàng trai nói: "Thế thì đi về!". Tuy nhiên khi về đến nhà, bác thợ may hỏi thì dê vẫn nói là chưa no. Bác lại lấy thước đánh đuổi đứa con ra khỏi cửa.

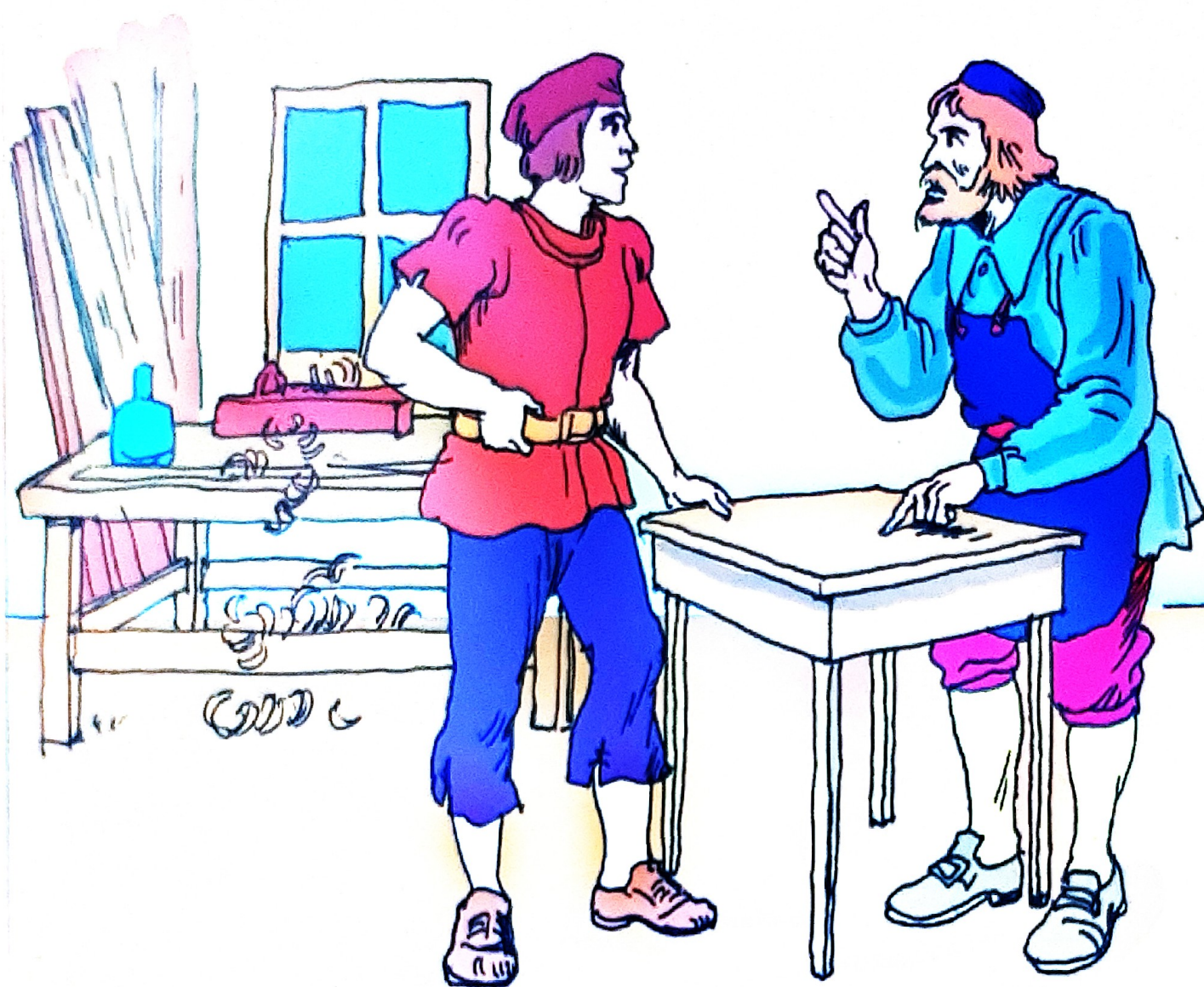

4. Đến lượt người con thứ ba. Muốn hoàn thành việc chặn dê cho thật chu đáo, anh đi tìm những khóm cây có nhiều lá và cỏ non rồi để dê ăn ở đó. Chiều tối anh hỏi dê: “Dê ơi, dê ăn no chưa?”. Dê đáp: “Tôi ăn no căng chẳng buồn ăn nữa, Be be...”. Chàng trai nói: “Thế thì đi về! Rồi anh dắt dê về”. Khi bác thợ may hỏi thì dê vẫn nói là ăn chưa no. Bác tức: “Chà, quân này láo thật! Thằng anh cũng như thằng em, đứa nào cũng mãi chơi cả! Tao không thể để chúng bay lừa dối tao mãi được!”. Bác dùng dùng nổi giận, lấy thước đánh cho con một trận chí tử làm cho anh cũng phải bỏ nhà ra đi.

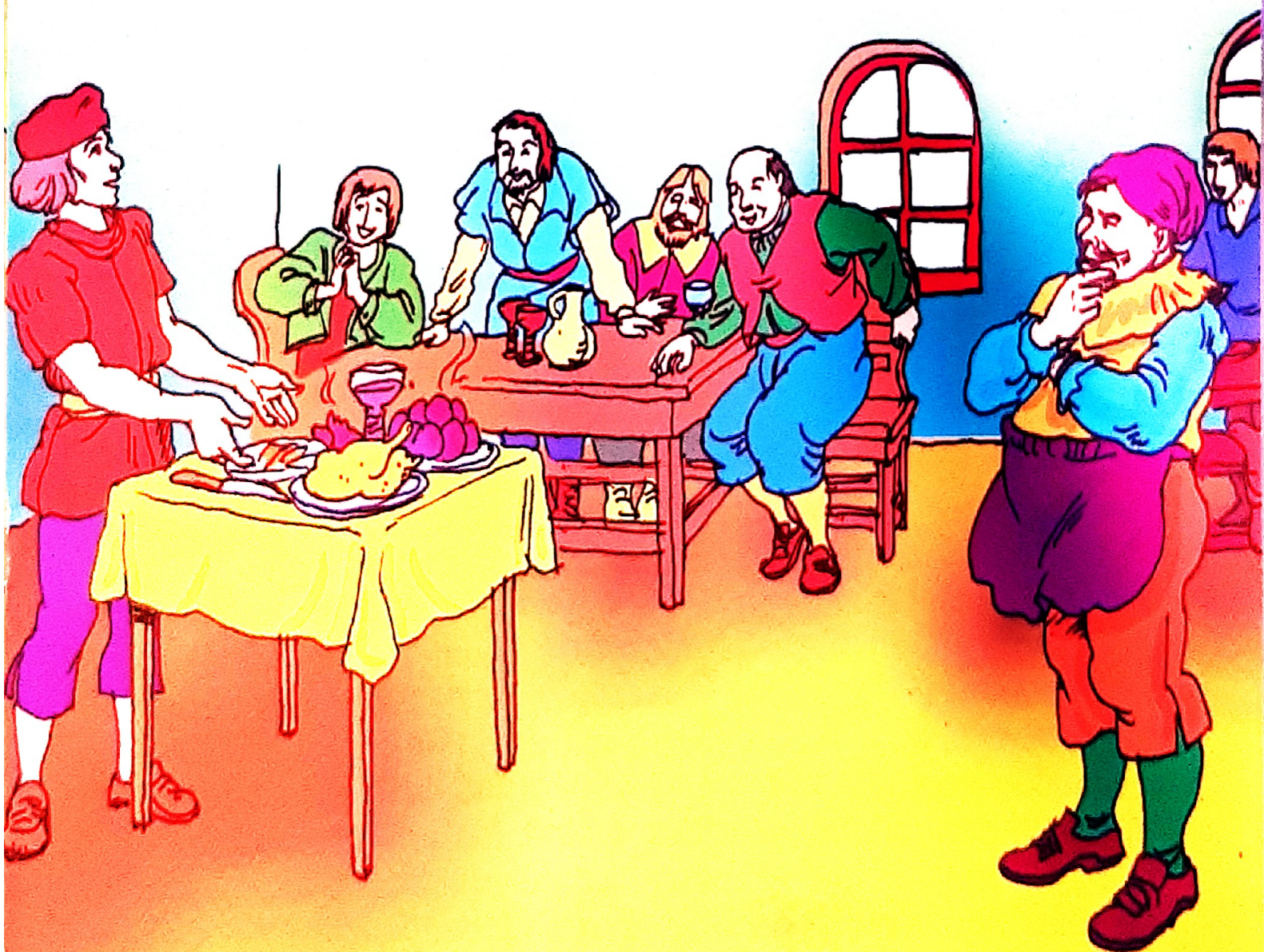
5. Từ đó, ở nhà chỉ còn bác thợ may với con dê. Sáng hôm sau, bác dắt dê dọc theo những cây lá tươi tốt. Bác bảo dê: "Chuyến này thì mày được no nê thỏa thích nhé!". Chiều tối bác hỏi: "Dê ơi, dê ăn no chưa?" Dê đáp: "Tôi ăn no căng, chẳng buồn ăn nữa, Be be...". Bác thợ may bảo: "Thế thì đi về!". Bác dắt dê về chuồng. Trước khi rời chuồng, bác hỏi: "Lần này thì no căng thật sự chứ?". Nhưng dê nói: "Ăn gì mà no, nhảy qua mả nọ, mả kia, cỏ thì không có, lá cành cũng không. Be be...". Bác thợ may rất đổi ngạc nhiên. Lúc đó bác mới biết mình đã đuổi ba con trai của mình đi một cách vô cớ. Bác lấy gậy vục cho dê một trận nên thân, đau quá dê nhẩy lên chồm chồm rồi chạy biến mất. Ở nhà thui thủi một mình, bác thợ may mới thấy thật là buồn tẻ. Bác rất muốn gọi các con về nhưng không biết chúng đi đâu.

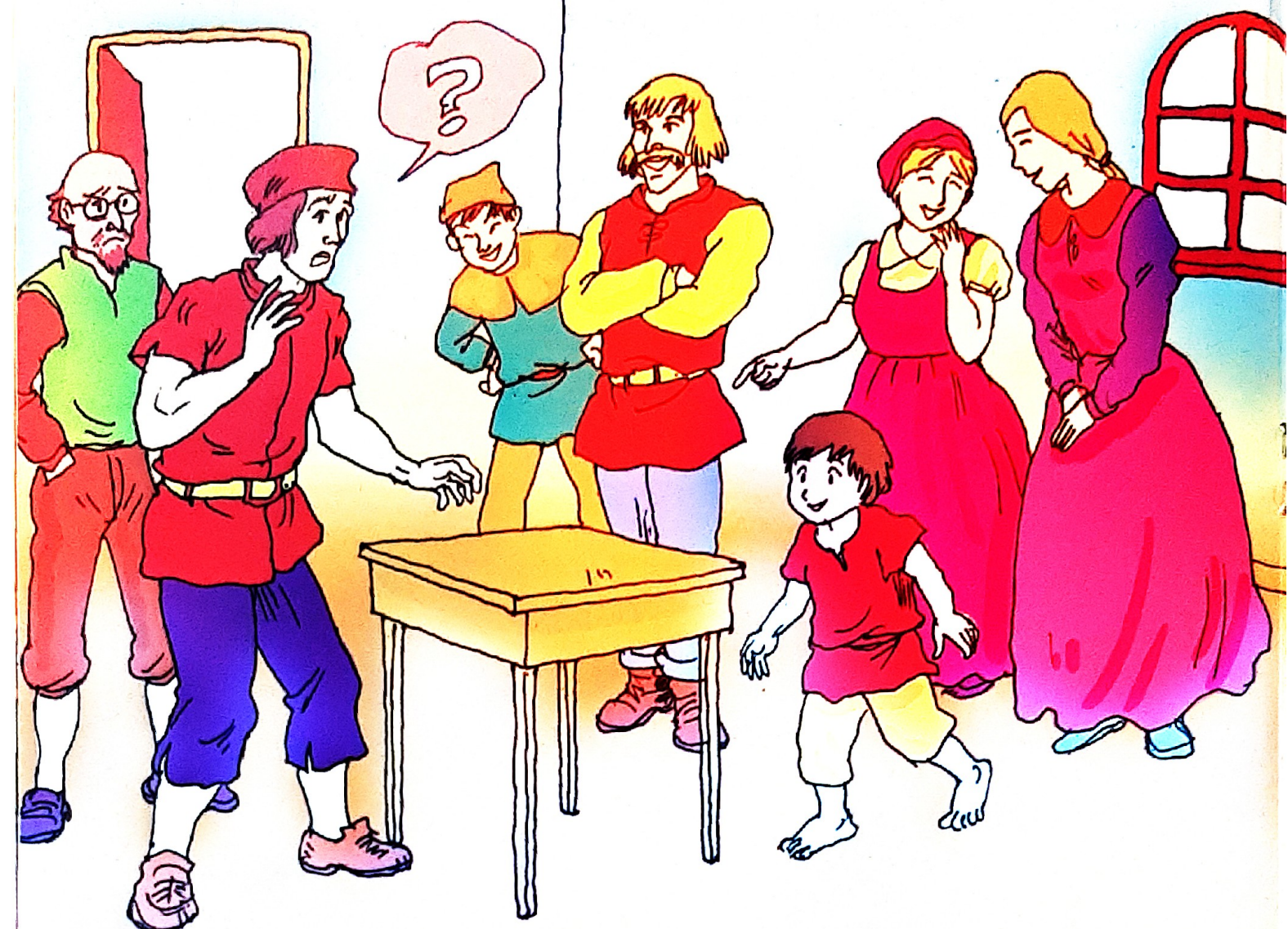

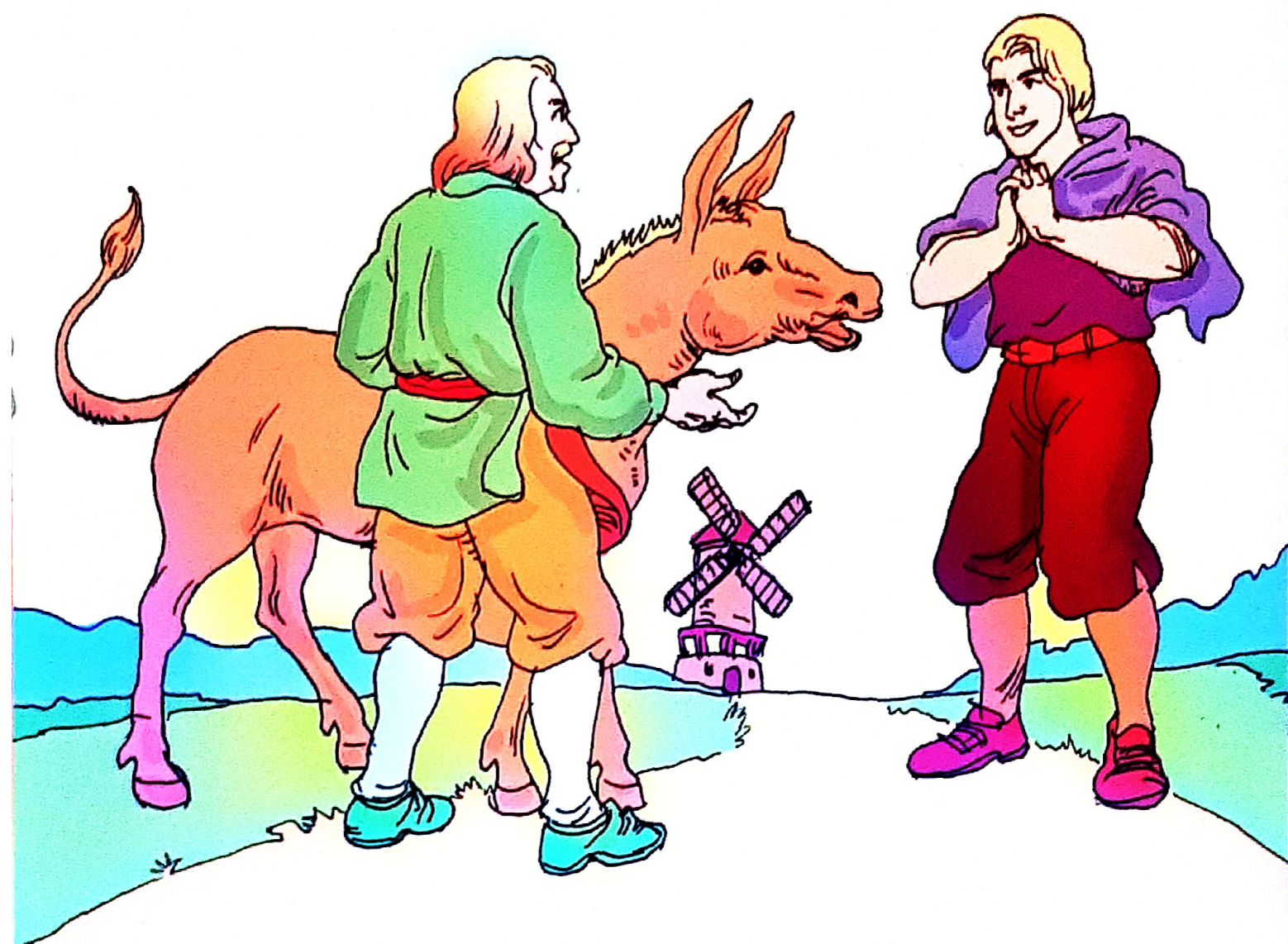
6. Anh cả học nghề một bác thợ mộc. Anh làm việc cần mẫn và vui vẻ. Khi đã thành nghề, anh muốn đi chu du thiên hạ để hành nghề thì thấy tặng anh một cái bàn nhỏ bằng gỗ thường, nhưng nó có phép lạ. Chỉ cần đặt bàn trước mặt, rồi nói: "Bàn ơi, trải khăn ra, sắp thức ăn đi!" thì tức khắc trên bàn phủ khăn trắng tinh, đĩa, dao được bày ra cùng với những món xào, món nấu, lại có cả cốc vại đầy rượu vang đỏ long lanh nom thật là hấp dẫn. Anh thợ mộc nghĩ bụng: "Có chiếc bàn này, mình được sung túc suốt đời!". Anh vui vẻ lên đường, đi đây đi đó, chẳng còn phải lo chuyện quán trọ có gì ăn hay không. Một hôm, anh nghĩ mình phải về nhà ở với cha. Chắc giờ đây cha đã nguôi giận, cha sẽ vui lòng nhận anh với cái bàn thần này.

7. Một buổi tối, anh vào một quán trọ, quán cũng khá đông khách. Khách ăn vui vẻ mời anh ngồi vào cùng ăn với họ, nếu không thì anh khó lòng có gì mà ăn. Anh thợ mộc đáp: “Thôi, chỉ có vài miếng, Tốt hơn hết là xin mời các bác sang bàn tôi ăn!”. Anh đặt chiếc bàn gỗ của mình ở giữa phòng, rồi nói: “Bàn ơi, trải khăn ra, sắp thức ăn đi!”. Trong nháy mắt, trên bàn đã đầy những món ăn ngon, mùi thơm tỏa ra khắp gian nhà. Chủ quán ngẩn người ra nghĩ bụng: “Quán của mình được một đầu bếp cừ như vậy thì hay quá!”. Anh thợ mộc và toán khách ngồi ăn uống chuyện trò tới tận khuya mới đi ngủ. Anh thợ mộc cũng lên giường nằm, đặt bàn thần sát tường. Chủ quán chợt nhớ trong kho chứa đồ cũ của hắn có một cái bàn cũ giống y hệt cái bàn của anh thợ mộc. Hắn liền rón rén đi lấy cái bàn đó rồi đánh tráo lấy chiếc bàn thần kia.

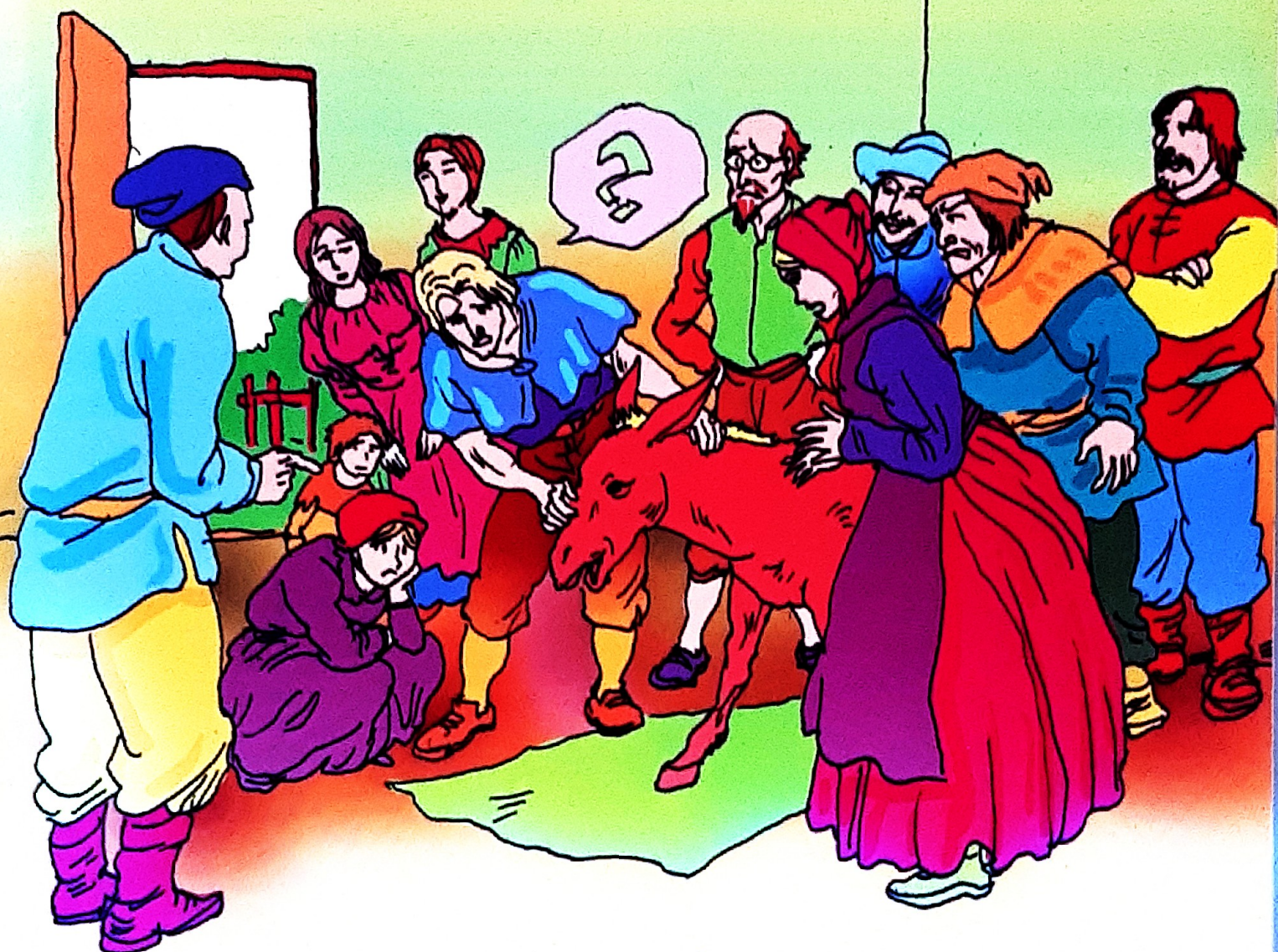
8. Sớm hôm sau, anh thợ mộc chẳng hề biết chiếc bàn của mình đã bị tráo, anh địu chiếc bàn sau lưng rồi lên đường. Về nhà, cha anh rất vui vẻ hỏi. “Thế nào, con học được nghề gì rồi?”. Thưa cha, nghề thợ mộc ạ!. Cha nói: “Nghề ấy tốt đấy, đi chu du con có mang được gì về không?”. Thưa cha, của quý nhất mà con mang được về là chiếc bàn này”. Bác thợ may nói: “Đây chỉ là một chiếc bàn cũ kỹ”. Người con đáp: “Nhưng đó là một chiếc bàn thần, nếu con bảo nó sắp thức ăn ra thì lập tức nó dọn ra toàn cao lương, mỹ vị, cả rượu vang nữa. Cha cứ mời bạn bè, bà con thân thuộc đến, bàn sẽ cho họ ăn uống no say”. Khách có mặt đông đủ, anh thợ mộc đặt cái bàn ở giữa căn nhà, rồi nói: “Bàn ơi, trải khăn ra, sắp thức ăn đi!”. Nhưng cái bàn vẫn không nhúc nhích, nó chỉ là cái bàn như những chiếc bàn bình thường khác. Lúc ấy, anh thợ mộc đáng thương mới biết là chiếc bàn đã bị đánh tráo.

9. Người con thứ hai học nghề xay bột ở một gia đình kia. Khi anh thành tài, bác thợ xay bảo: “Con luôn chăm chỉ ngoan ngoãn nên ta thưởng cho con một con lừa loại đặc biệt, nó không chịu kéo xe và tải đồ.” Anh thợ xay bột hỏi: “Thế thì nó làm được việc gì ạ?”. Bác thợ xay đáp: “Nó tuôn ra vàng. Con lấy khăn trải ra nền đất, cho lừa đứng lên trên, rồi nói: “Bricklebrit!” thì con vật tốt bụng kia sẽ tuôn vàng ra đằng trước và cả đằng sau nữa”. Anh học trò nói: “Thật là của quý!”. Rồi anh cảm ơn thầy, lên đường đi chu du hành nghề. Đi chu du khắp đó đây được một thời gian. Một hôm anh nghĩ: “Mình phải tìm đường về với cha thôi. Mình về mang theo con lừa này chắc cha sẽ nguôi cơn giận”.

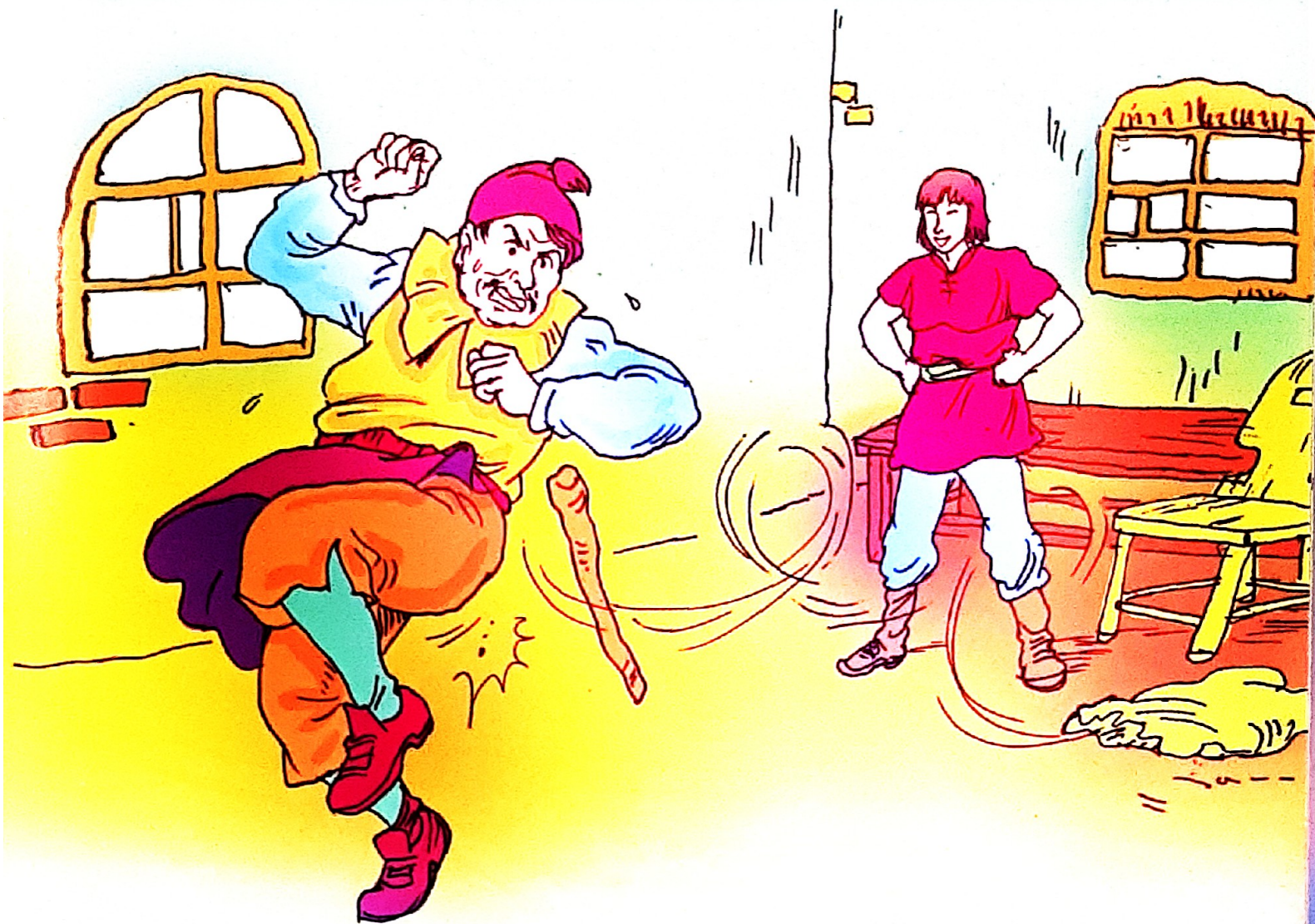
10. Tình cờ anh lại vào đúng cái quán nơi người anh đã bị đánh tráo cái bàn thần. Anh dắt lừa đến. Chủ quán định dắt lừa đem đi buộc thì anh bảo: “Không dám phiền ông, cứ để tôi đem buộc nó vào chuồng, vì tôi muốn biết chỗ buộc nó”. Điều đó làm cho chủ quán rất ngạc nhiên. Nhưng khi người lạ mặt kia móc túi lấy ra hai đồng tiền vàng bảo hẳn phải cho ăn ngon, thì chủ quán trố mắt ra, vội chạy đi tìm thức ăn ngon nhất. Chủ quán thấy khách sộp nên nói khách còn thiếu 1 đồng tiền nữa. Anh thò tay vào túi, thấy hết tiền. Anh nói: “Này ông chủ quán chờ một lát nhé, để tôi đi lấy vàng cái đã. Rồi anh mang khăn trải bàn theo”. Chủ quán chẳng hiểu ra sao, tò mò lên theo, nhìn qua cửa sổ. Người lạ mặt kia trải khăn xuống dưới chân lừa, rồi nói: “Bricklebrit!”. Trong nháy mắt, lừa tuôn vàng xuống đất như mưa, vàng tuôn cả đằng trước lẫn đằng sau. Chủ quán nghĩ bụng: “Ái chà! Đúc tiền kiểu này nhay thật! Anh trả tiền ăn cho quán rồi lên giường nghỉ. Ngay đêm ấy, chủ quán lấy trộm con lừa đúc tiền và buộc con khác thay vào.

11. Hôm sau, anh dắt lừa về nhà. Thấy con về, người cha rất mừng. “Con của cha, con có làm nên công trạng gì không?”. Anh đáp: “Con giờ là thợ xay bột”. Đi chu du hành nghề, con có mang được gì về không?. Thưa cha, chẳng có gì ngoài con lừa. Cha nói: “Ở đây thiếu gì lừa! Cha thấy giá được con dê cái có khi còn hay hơn”. Người con trai đáp: “Thưa cha, nhưng nó không phải là loại lừa thường, mà là loại lừa tuôn ra vàng”. Mỗi khi con nói: “Bricklebrit!” là lập tức nó tuôn vàng ra đầy khăn. Cha cho mời bà con thân thuộc tới đây, nó sẽ làm cho họ trở nên giàu có. Bác thợ may nói: “Được thế thì cha rất mừng! Cha chẳng phải khổ công khâu vá nữa”. Rồi bác vội vã đi mời bà con thân thuộc tới. Khi mọi người đã đến đông đủ, trải chiếc khăn của mình ra giữa nhà, dắt lừa đứng lên rồi nói: “Bricklebrit!”. Nhưng rồi chẳng thấy đồng tiền vàng nào rơi ra. Lúc bấy giờ chàng xay bột đáng thương mới biết mình đã bị lừa, mặt méo xệch đi, đứng ra xin lỗi bà con thân thuộc.

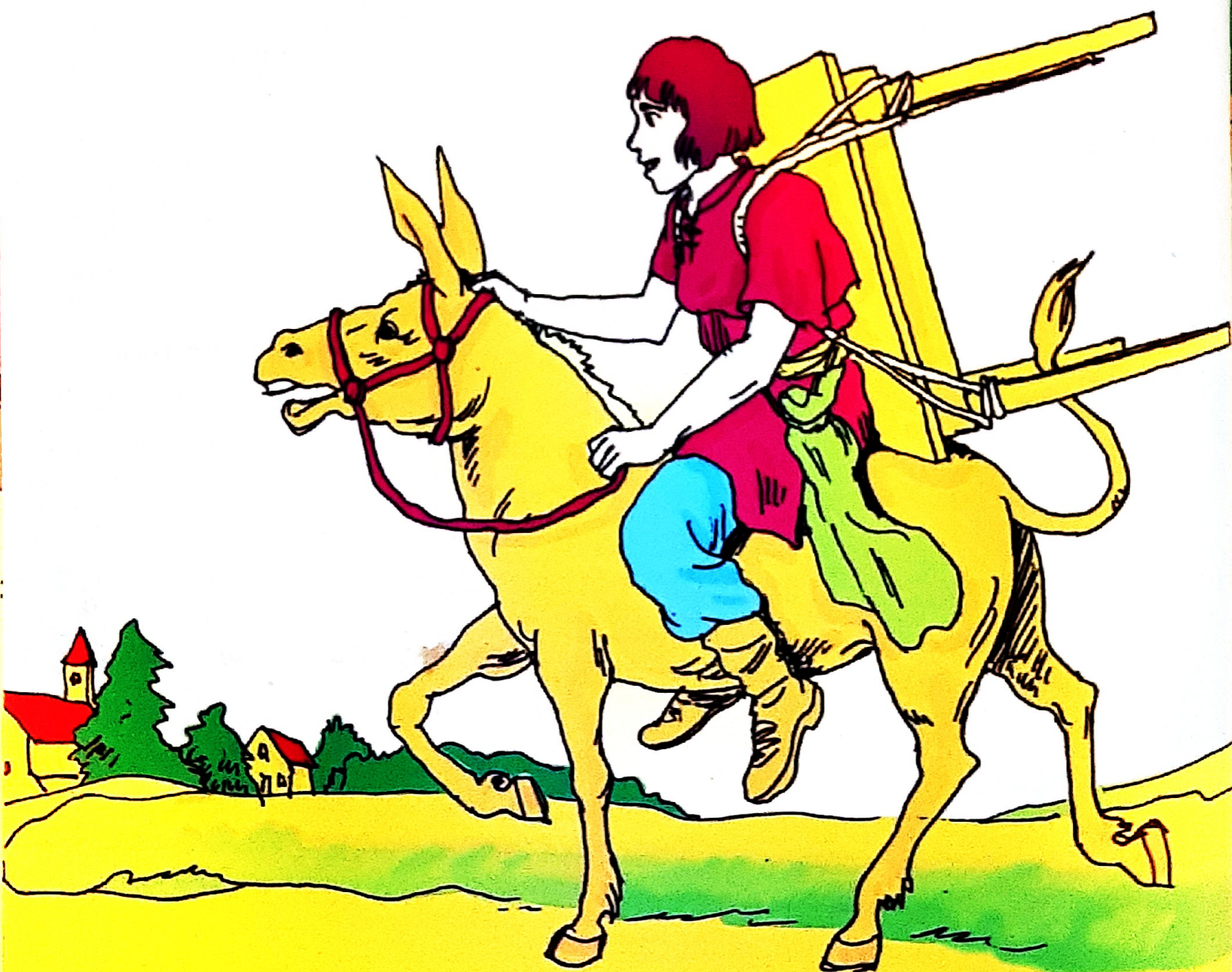
12. Người em thứ ba đi học nghề thợ tiện. Anh có nhận được thư của hai người anh trai, họ báo cho em biết chuyện: “Trong đêm ngủ trọ ở đó đã bị chủ quán đánh tráo bàn thần và lừa thần”. Khi đã thành tài, anh thợ tiện tính đi chu du hành nghề thì thấy thưởng cho anh một cái bao vì thấy anh lâu nay chăm chỉ ngoan ngoãn. Thầy dặn: “Trong bao có một cái gậy”. Trò nói: “Con thấy chiếc bao còn có ích, con có thể khoác nó lên vai, nhưng còn cái gậy thì có ích gì? Mang nó chỉ nặng thêm ra”. Thầy đáp: “Nếu kẻ nào hại con, con chỉ cần nói. Gậy ơi, hãy ra khỏi bao!” thì lập tức gậy nhảy ngay ra, nện kẻ đã hại con, khiến hắn nằm liệt giường. Gậy chỉ thôi đánh khi nào con nói: “Gậy ơi, vào bao đi!”. Anh cảm ơn thầy, khoác bao lên vai đi. Mỗi khi có kẻ đến gần tính gây sự, anh lại nói: “Gậy ơi, hãy ra khỏi bao!”. Tức thì gậy nhảy ra khỏi bao, quật túi bụi khiến kẻ đó không kịp chạy.

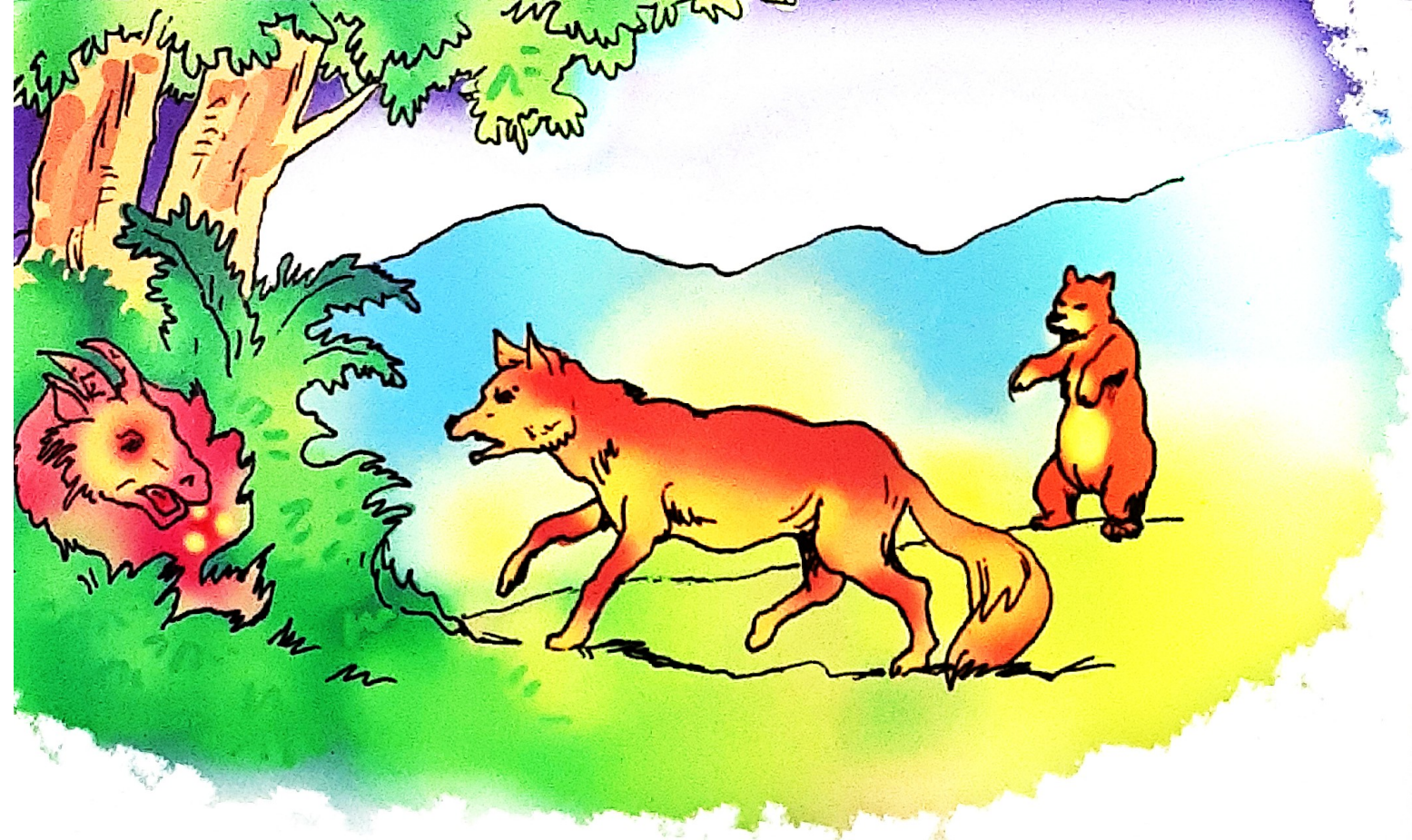
13. Xẩm tối thì chàng thợ tiện tới quán trọ. Anh đặt bao lên bàn ngay trước mặt, rồi ngồi kể cho mọi người nghe những chuyện lạ trên đời mà anh đã từng biết. Anh nói: “Người ta kể cho tôi biết là có một cái bàn thần cứ gọi là tự nhiên món ăn bày ra, có con lừa thần tuôn ra toàn tiền vàng. Nhưng tất cả những cái đó không thấm thía vào đâu so với của quý tôi có trong bao này. Chủ quán vểnh tai lên mà nghe, hần nghĩ bụng: “Trên đời này thật là lắm điều kỳ lạ! Chắc bao này chứa toàn ngọc quý. Mình phải cuỐm nốt chiếc bao này mới được”. Đến giờ ngủ, khách co cẳng lên ghế dài, gối đầu lên bao rồi ngủ. Chủ quán tưởng anh ngủ say, rón rén lại gần, khẽ rút cái bao, định tráo chiếc bao khác thay thế. Anh thợ tiện rình đợi đã lâu, chờ lúc chủ quán đang từ từ kéo bao, anh hô: “Gậy ơi, hãy ra khỏi bao!” Tức thì gậy nhảy ra khỏi bao, đánh cho chủ quán một trận như tũ, hần van lạy xin tha. Bấy giờ, anh thợ tiện bảo: “Nếu mày không trả lại ngay chiếc bàn thần và con lừa thần thì gậy sẽ đánh cho mày biết tay”. Chủ quán thều thào nói: “Vâng, tôi sẵn sàng trả lại tất cả.

14. Hôm sau, anh thợ tiện lên đường về nhà, mang theo cả chiếc bàn thần và con lừa đực vàng. Bác thợ may rất vui mừng khi gặp lại con trai út. Anh đáp: “Cha kính yêu, con học được nghề thợ tiện ạ”. “Nghề ấy phải dày công học tập lắm đấy. Thế con có mang được gì về không?”. Người con trai đáp: “Thưa cha, có một cái gậy để ở trong bao”. Người cha thốt lên: “Cái gì hả? Một cái gậy à?. Chặt ở cây nào mà chẳng được một cái gậy?”. Thưa cha, nhưng làm sao được như cái gậy này? Con chỉ nói: “Gậy ơi, hãy ra khỏi bao!” thì nó nhảy ra ngay, nện cho kẻ muốn chơi xấu con một trận nhừ tử. Cha ạ, nhờ có cái gậy này mà con lấy lại được chiếc bàn thần và con lừa đực vàng mà chủ quán đã đánh tráo của hai anh con. Bây giờ cha cho hai anh con đi mời tất cả bà con thân thuộc lại nhà ta, con sẽ chiêu đãi tất cả một bữa thịnh soạn và biếu mỗi người một túi đầy tiền vàng.

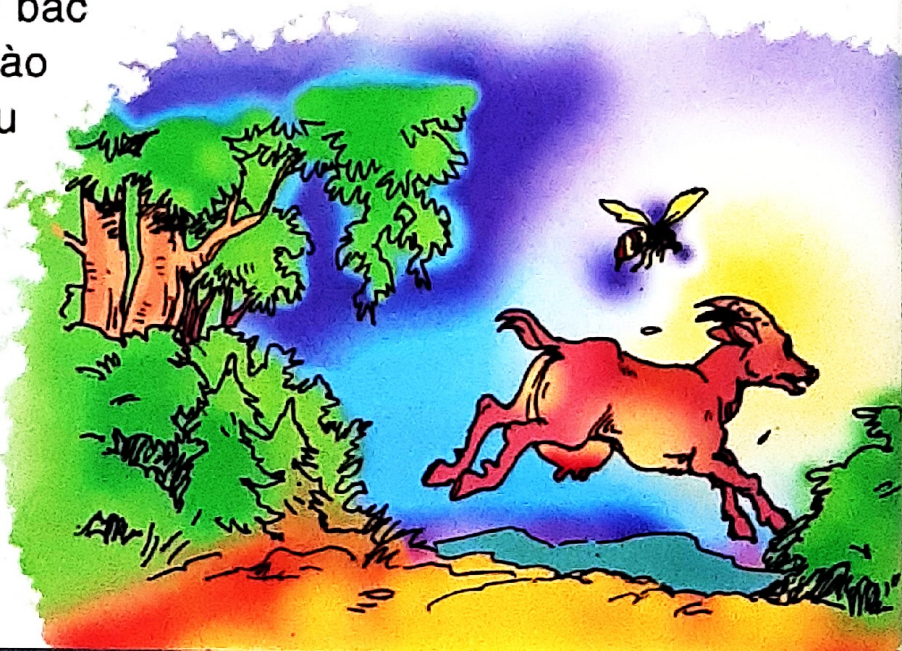

15. Bác thợ may già không tin lắm nhưng vẫn cho mời bà con thân thuộc lại nhà. Anh thợ tiện trải khăn ra giữa nhà, dặt lửa đúc vàng vào, rồi bảo anh thứ hai: "Bây giờ anh bảo nó đi!". Anh xay bột nói: "Bricklebrit!", tức thì tiền vàng rơi xuống khăn nhiều như mưa đá, cơn mưa vàng ấy chỉ ngưng khi mọi người ai nấy đã đầy túi, không thể nào mang hơn được nữa. Rồi anh thợ tiện đi lấy chiếc bàn thần và nói với người anh cả: "Bây giờ anh bảo nó đi! Anh thợ mộc vừa mới mở mồm ra nói: "Bàn ơi, trải khăn ra, sắp thức ăn đi!" Tức thì bàn trải khăn ra, trên bàn bày toàn sơn hào hải vị. Bác thợ may chưa từng được ăn một bữa tiệc nào thịnh soạn như vậy. Họ hàng, bà con thân thuộc ở lại chuyện trò, ăn uống vui vẻ cho mãi tới khuya. Bác thợ may thu xếp kim chỉ, thước, bàn ủi cất vào trong tủ, cùng ba con trai sống yên vui.

16. À, thế còn số phận con dê quái ác, vì nó mà bác thợ may đuổi ba con trai đi thì ra sao?. Lẩn trốn vào hang cáo. Khi cáo về thì thấy trong hang tối có hai con mắt to phát sáng ra. Cáo sợ quá, chạy trốn luôn. Gấu trông thấy cáo thì hỏi: “Làm sao mà mắt xị ra thế?” Cáo đáp: “Úi chà! Có một con vật hung dữ đến chiếm hang của tôi”. Gấu nói: “Để ta tống cổ nó ra cho!”. Gấu đi theo cáo tới hang, mới trông thấy hai con mắt đỏ rực như lửa, gấu đã đâm hoảng, vội chạy đi nơi khác. Dọc đường, gấu gặp ong, ong hỏi: “Bác gấu ơi, bác vốn vui tính lắm cơ mà, sao hôm nay trông bác ỉu xìu thế?”. Gấu đáp: “Ấy, nói thì! Trong hang bác cáo có một con vật hung dữ có đôi mắt sáng đỏ như lửa. Chúng tôi không làm sao đuổi được nó ra”. Ong đáp: “Để tôi xem có thể giúp hai bác được không”. Ong bay ngay vào hang cáo, đậu trên chiếc đầu trọc lóc của dê, chích cho dê một mũi nên thân làm dê giật nảy người lên, nháy vọt ra khỏi hang và kêu: “Be... be!”. Dê chạy thục mạng. Từ đó chẳng ai biết số phận của nó ra sao nữa.

NHÀ XUẤT BẢN MỸ THUẬT

Chịu trách nhiệm xuất bản:

Giám đốc: ĐẶNG THỊ BÍCH NGÂN

Biên soạn - vẽ tranh

HOÀNG KHẮC HUYỀN

Trình bày:

Công ty TNHH IN TM TUẦN VIỆT

Theo dõi in:

HOÀNG VĂN TUYẾN

Bàn Oĩ, Trãi Khăn Ra, Sắp Thức Ăn Đi

In 10.000 cuốn, khổ 17x24cm, tại Công ty TNHH in TM Tuần Việt - Phú Diễn - Từ Liêm - Hà Nội.

Theo QĐ. 1018-2013/CXB/53-64/MT và 339/QĐ-MT, cấp ngày 9 tháng 8 năm 2013.

ISBN: 978-604-78-0058-2. In xong và nộp lưu chiểu quý IV năm 2013.